ŽENSKÁ HLÍDKA.
ŘÍDÍ M. BUREŠOVÁ.

F. M. BERANOVSKÝ:

MORAVĚNCE.

Pořadatelce Ž. H., paní M. Burešové a všem ct. čtenářkám-Moravankám věnováno.

Moravo má drahá,
země moje rodná,
pozdravena buďtež
role tvoje plodné!

Role tvoje plodné,
šumné tvoje lesy,
po kterých mé srdce
často zasteskne si.

Často zasteskne si
v širé dáli světa,
když jako pták tažný
vzpomínkou v ně slétá.

Vzpomínkou v ně slétá,
na ty jejich sněti —
protože je těžko
v světě zapomněti.

V světě zapomněti
nelze tebe ani —
tvůj polibek horký
pálí stále v skráni.

Pálí stále v skráni
věrné tvoje syny,
věrné dcery tvoje
— jako pečeť viny,

že kdys opustili
rodnou hroudu tvoji
a v cizinu spěli
ve života boji . . .

* * *

Země naše rodná,
hlavu prosba sklání:
I v cizině dálné
dej nám požehnání!

Omaha, v září 1911.

ŠKOLY OPĚT OTEVŘENY.

Jak se mnohé matince u srdce ulehčilo, že může zase alespoň na několik hodin denně přenechati starost a dozor nad svými miláčky učitelce, jejíž péči je svěřila. Tím jí odpadla notná část starosti na dobu, po kterou jsou dítky ve škole zaměstnány.

Mnohá maminka ale také slzí a teskní po svém malém broučku, kterého poprvé od sebe odtrhla a poslala do školy, aby i jiná ošetřovatelka vypomáhala ve výchově její mazlíčka.

A jest to skutečně dosti velká oběť musí-li se matka vzdáti svého práva nad dítkem, třebas jen na několik hodin denně. Srdce matčino přec jen cítí bolest, aspoň po nějaký čas, než se s myšlenkou tou spřátelí.

Tímto však nekončí starost a zodpovědnost matčina za řádnou výchovu dítka. Naopak matka má a musí býti učitelce nápomocnou při výchově a u tvoření a vyvinování charakteru dítka. Pakli nenapomáhá v tom učitelce matka a otec, pak jest úkol její velmi obtížný a v některém případě i nemožný. Proto jest zde nezbytno, aby se pracovalo v úplném souladu. Kde se tak děje, docílí se mnohem snáze lepších a pronikavějších výsledků.

Mnozí rodiče si myslí, že úplně postačí, aby posílali své dítky do školy, učitelka neb učitel že pak jsou povinni, aby z nich vychovali dobré občanky a občany! Do jisté míry ano. Učitel se snaží a dělá, co jest v moci jeho a to v hodinách, kdy jest mu dítko svěřeno. Avšak po dobu ostatní spadá zodpovědnost na rodiče.

Kdyby všichni rodiče konali tuto svou povinnost dokonale a svědomitě, tu měli by mnozí, když dítka jich dorostou, srdce lehčí a větší radost ze svých dcer a synů. A mnohdy by se tím předešlo i všelikým nepříjemnostem, do kterých bývají dítky vlákány. Člověk s pevným charakterem dovede se zajisté spíše opanovati než ten, který jest chabý.

Pořadatelka.

Arna S. z Prahy. — Odešla tiše — tak tiše jak byla žila. V době, kdy jaro rozezvučelo se sterou písní a na tisíce květů naselo ve svěží pažit — tehdy jsme ji pochovali. Koho tím myslím, táže se snad vážená čtenářka? — Nechť tedy sobě laskavě připomene kratičký příběh, jejž jsem byla před časem ve „Hlídce" uvedla, stručné to vylíčení bezútěšného, teskného života mladé mé družky Hany, kteráž den ze dne úmornou prací chléb si vydělávala až konečně zákeřná nemoc učinila rázem konec všemu strádání. Žel, že v posledním čase nebylo mi možno často ji navštěvovati; jednou pak zřela jsem ji v sadě na lávce, ale jak k nepoznání změněnu. Bledou a vyhublou, jen dvé velkých temných očí bloudilo lačně vůkol, jakoby nasytiti se nemohly všech těch krás, jež v zeleném trávníku dílem příroda sama, dílem mistrná ruka zahradníka byla vykouzlila — jakoby mezi kolemjdoucími hledaly známou tvář, z jejíž rysů vyčetly by útěchu a naději. I mě stihl jeden taký pohled plný touhy a zároveň slabý úsměv, jenž na chvilku kol úst jí zakmitl, letěl mi vstříc. Porozprávěly jsme chvíli. Ale zdá se mi, že přec se neloučila ráda s tím klopotným svým žitím. „Až mne tu nebude," opakovala si v té chvíli několikráte s onou tvrdošíjností člověka, jenž ryje ve své ráně, aby jen hodně bolela. — Za krátko byla pohřbena. A svět dál se točí a málo kdo vzpomene si té ubohé duše. Nelze ani jinak. — Vždyť stín drahé zesnulé nezaclání věčně životní obzor. Byť člověk kohos sebe vřeleji miloval, byť se domníval, že ztráta drahé bytosti navždy zmařila štěstí jeho, — obraz její bledne časem, bledne a míhá se před námi pak již pouze co kolísavý, průzračný stín, jehož lehkým florem spatřujeme opět krásy tohoto světa, mizí víc a více, ztrácí se v dáli a konečně zůstává v duši jen jako jemná vzdálená tichounká hudba. Dnes nemáme po Haně nic, než právě milé vzpomínky na chvíle, v šerém pokojíku jejím ztrávené. Mně dotkl se její náhlý odchod nejvíce, ježto nestalo se to poprvé, co bytost, jíž věnovala jsem důvěru a celé přátelství, mi zemřela a tázi se tak často sama sebe: „Je možno, aby snad pod vlivem mého přátelství mladé životy hynuly?" Je-li některá z vážených čtenářek pověrčivou snad zachví se pocitem hrůzy nad možnou blízkou smrtí — leč nelekejte se mé dámy, „moje moc" nesáhá snad až za moře. Ostatně zemřít musíme všichni ten dřív onen později, ať chudák či boháč, v tom jediná je spravedlivost. — Končím s vřelým pozdravem na ctěné čtenářky a připojuji srdečný dík paní Kulíkové i její vážené pí. přítelkyni za vzácnou účast na osudu ubohé Hany i za dobrou snahu pomoci jí v budoucnosti. Snad jindy dojdou platnosti jich šlechetné úmysly.

Sleč. Christina Kučerova, Burlington, Colo. — Vážená paní pořadatelko a rozmilé čtenářky „Ženské Hlídky." Osměluji se také mezi vás vstoupiti. Jsem 16 roků stará. Navštěvovala jsem obecnou školu anglickou, dříve v Lesterville, So. Dak., a pak po 2 roky zde v Colorado. Loni jsem obdržela diplom z 8. třídy a letos jsem chtěla navštěvovat vyšší školu buď v Denver aneb v Omaze. Ale mám zde starého otce, kterého nemohu nyní opustit. Je vdovec a co by si zde sám počal? Máme zde dobrou učitelku z Denver a ta mi slíbila, že mne bude vyučovati 9. třídu „extra." Proto jsem si objednala potřebné knihy a tak zase chodím do školy zdejší. Až to otec nějak uspořádá, teprve půjdu jinam do škol vyšších. Tatínek sám naučil mě psáti a čísti česky. Já čtu velice ráda dopisy od žen ve všech časopisech. Tatínek odebírá čtvery české noviny a mně předplácí na „Domácnost" a zdejší časopis anglický. Sama si vše ušiju a střihy si objednávám. Do města jedu třebas dvakráte týdně. Jsem tam za hodinu. Doma pak pomalu něco kutím, ale nejraději čtu ať již česky neb anglicky. Máme 6 mladých koní a všichni jsou hodní a rozumní skoro jako člověk. Já je vždycky tatínkovi ustrojím a zapřáhnu, tatínek s nimi vždy chvíli něco dělá a já je pak opět vypřáhnu. Tak mi ten čas ubíhá. Než přece jen vzpomínám na Dakotu. — Také abych s Vámi sdělila, jak se nám zde vede. Jsme mezi cizinci, jen jeden z našich sousedů jest Čech a sice pan Novotný, k vůli němuž jeho bývalá manželka napsala tolik hanlivého o celém mužském pokolení. On jest muž střídmý a jelikož zde byla temperence, tedy píti ani nemohl. On teď také slouží v Lincoln, Nebr., a hoši musí hospodařit sami s babičkou. Školu navštěvují málo a dost bídně slabikují. Kdo bude jednou odpovídati za nedostatečnou jich výchovu? — Všichni naši sousedé jsou hodní, ať již Němci neb Američané. Kamarádek zde mám málo a otec o to také moc nestojí — říká, abych se raději učila. Ale smutno tu také není. Bydlíme u hlavní silnice, po kteréž se některý den povozy stále hrnou a lidé u nás pijí a i své potahy napájejí. Jedou sem ze vzdálenosti více než 30 mil. — Úrodu jsme tu měli tuze špatnou. Po celé léto, od měsíce května, nám zde nepršelo až teprve v srpnu a září. Tatínek zasil 55 akrů ozimní pšenice, kteráž nevzešla až v květnu. Kornu koupil ve skladě a i té málo vzešlo a to až v srpnu. Jen 20 akrů jsme jí posekali na krmivo a též za mnoho nestála. Podobně i čirok za mnoho nestál. — Lidé říkají, že zde takové sucho nebylo již po 20 roků. Krajina je zdravá a dobrá, ale bez deště není to vše nic platno. Vody tu jsou velmi dobré. My máme studni 140 stop hlubokou, ale větrní vodu nikdy nevyčerpá, ať jest sucho jak chce. Za minutu vydává stále pejl vody, jež je studená a měkká. Nejlépe jest zde pěstovat dobytek. Pase se, s malou jen výminkou, stále v létě i v zimě. My jsme měli 21 kusů hovězího dobytka, 7 krav a ostatní voly a jalůvky. Prvního září jsme prodali 6 telat po $13 jedno — ssála ještě mléko od krav. Tak jsme dojili jen jednu krávu. Zde jest zákon, že se dobytek pase kde chce. Kdo nechce trpět škodu, musí mít vše ohraženo. A také se neohražené pozemky ani neosévají. Dobytek hovězí i koně nepřijdou domů jen se napít a k dojení se musí pro ně jít, obyčejně se ale jede na koni. Některý farmář má i na malé farmě až přes 100 kusů dobytka. Tak se zde dosti lehce hospodaří. Jest zde mnoho pozemků v rukou spekulantů. Tatínek udělal 11 stohů krmiva, skoro samého plevele, ponejvíce motykou, neb on nerad zahálí. Vzděláno máme 100 akrů, on sám vše obdělal a ještě 10 akrů zbrechoval. Tatínek říká, že jest povinností každého čtenáře, který rád čte dopisy, aby alespoň jednou v roce také podal zprávy ze svého okolí. Než tatínek jest již stár, nerad píše a proto mne vybídl, abych sama dopis napsala. Ujišťuji paní pořadatelku, že příště budu psát častěji bez — pobídky. S pozdravem všem!

T. Vacková, Western Neb. — Má úcta, milé dámy! Přicházím se taky mezi vás podívat. Moc ráda čtu, ale nerada píšu. A pak, o čem psát, aby nebylo zle? Jedna paní pravila, že budeme muset psát o tom, co jsme neviděly a neslyšely. Než to bychom musely psát o Pámbíčkovi a to by bylo rovněž zle. Tak tedy o čem? Oh, ano, o veselce! To doufám, neurazí nikoho. Ano, chtěla jsem říci, že by mohla některá paní, zvláště ta, která v Čechách vyrostla, nám zde vyrostlým, povědít, jak ve staré vlasti čepí nevěstu. Mně jest znám pouze jeden způsob a to ze Švábova rádce. K tomu jest třeba mimo ženicha a nevěstu ještě jednoho družbu, jednu družičku, tlampače a několik starších žen. Bylo by to věru hezké, kdyby každý znal úlohu svou až do konce. Pak se má zazpívat společná píseň — loučení, v níž se nevěsta loučí se stavem svobodným, s rodiči, mládenci, kamarádkami i studánkou. Vím, že by mnohé oko při tom zaslzelo. Ano, milé družky, stav manželský jest věc velmi vážná, třebas že to každý tak nemyslí, a taky nejsou všichni manželé úplně šťastni a spokojeni. Dalo by se o tom mnoho napsat, ale raději přestanu a řeknu jen tolik: „Která máte hodného manžela, važte si ho, buďte k němu laskava nejen před lidmi ale i doma. Citelný člověk uzná snahu své družky a zajisté ji ctí, jak se patří na řádného člověka. Taky musím s vámi sdělit, že jsme byly dne 20. t. m. na svatbě slečny Anežky Valentovy a moc krásně jí to slušelo. Šťastným ženichem byl pan Joe Mareš.

Teta Vitámvásová, Omaha, Neb. Milé družky! Ani nevíte, jak mi ten název „Teta" pěkně sluší — snad už se pro mne tak výborně hodí. A věřte mi nebo ne, kdybyste mi dávaly nevím jaké tituly, že by se mi žádný tak nehodil jako onen „Teta." Tak onehdy byla v Omaze návštěvou pí. Nebudová z West Point, Nebr., a přála si poznat Tetu. Řekla mi to pí. M. Mičková a zároveň podotkla, že je pí. Nebudová v South Omaze. Tedy umluveno, že ji překvapím. Hned jsem byla hotova a jely jsme za pí. Nebudovou s tou úmluvou, že mne dámy neprozradí. Po příchodu do bytu nastalo obyčejné a obvyklé: „Vítám vás, vítám vás! Jak pak jste se vyspaly po bále?" Já jsem též potřásla všem rukou a mluvím, jako bych všechny od jakživa znala, kdežto ve skutečnosti jsem žádnou z dam před tím neviděla. Pí. Nebudová si mě jaksi nedůvěřivě prohlíží, když mě tu pojednou sousedka prozradila: „Tak tohle je ta Teta!" — „A tak to je celá ta Teta! Já jsem si ji představovala vždy jako nějakou starou —" praví paní Nebudová. — Pak jsme znovu potřásly ruce, a to notně, na to shledání. A po celý čas bavily jsme se dobře. Nemyslíte, drahé dopisovatelky, že máme všechny stejnou touhu vzájemně se poznat? Já alespoň ano! Nyní ale, pí. Nebudová, dostavte se brzy do „Ženské Hlídky", žádná výmluva. Ať jste z Čech aneb z Moravy, jen nám hezky sdělte ten návod na zavařování ryb na zimu. — Milá Anno Psotová, váš návod zkusím, jen mi ssebou přivezte, až sem pojedete na karneval Rytířů Ak-Sar-Benových, nějakého toho turka. A abyste nás snadněji našla, bydlíme malý kousek od redakce „Ženské Hlídky," v č. 1414 So. 15. St. Doufám, že budu mít čest poznati více vážených dopisovatelek v ony dny královské. — Paní H. F. Koukalová, jen se pranic nebojte a k té moravské osadě chutě se přidejte. Vstupné vás bude stát pouze 2-centovou poštovní známku, jiná vydání nejsou. Paní Karlíková zavede protokol a matinka pí. Škodové povede knihy, vše bezplatně. Zde vidíte ty výhody. Jen přijďte brzy, odkud — že od Brna? — pocházíte. — Paní Kálová, vy jste ještě celá v tanci, jak vidím. Jestli pak jste v tom pilnu vzpomněla na kuří oka? Taky jsem to několikrát zkusila, avšak teď, co mi paní Otoupalíková darovala pár svých bačkor, cítím se jinače. — Ubohé Indiánky, nechtějí mi držet na nohou — stýská se jim asi po David City. — Onehdy zde byla operována pí. L. Pospíchalová, bydlící 5 mil od David City. Ubohá paní! Přijel sem s ní její příbuzný a aniž by jí byl co řekl, dovedl ji do nemocnice sv. Josefa a odešel. Snad myslel, že to jest již vše. Ubohá marně čekala, že opět přijde, ale on dodnes se ještě nedostavil. Tak byla ponechána v cizí vůli, bez útěchy, bez přátel a známých. Byla operována a neujmout se jí pí. Špičková, snad by se o nemocné nebyl ani nikdo dověděl. Tak jsem se o tom i já dověděla. V domněnce, že ji snad znám, když jest z David City, šla jsem ji s pí. Janákovou a pí. Donatovou navštívit. Ubozí nemocní, jak jsou politováníhodni! A jak smutná jsou to místa, ty nemocnice! A přece jest to místo, kde každý hledá pomoc a kde doufá nalézti uzdravení. Protož, nemáte-li tu žádných známých, obraťte se na některou českou redakci a i já vám mohu sama alespoň částečně poradit, byste tu nezůstali osamocení a bezradní. Jest to smutné a povinností každého člověka jest býti nemocnému přítelem!

Zavařenina z hrušek.

Oloupej a nakrájej ne příliš zralé hrušky na kostičky as půl palce silné, aby bylo as pět liber hrušek, vem pět liber cukru, prosyp jim hrušky a nech stát přes noc. Ráno je dej na kamna, přidej kůru se dvou oranžů drobně rozkrájenou, ale jen kůru žlutou, šťávu ze třech oranžů a šťávu ze dvou citronů a jednu libru hrozinek, vař při mírném ohni dvě hodiny aneb až to hodně stuhne, a než to s kamen odstavíš, vmíchej do toho půl libry jader z vlašských ořechů na kousky usekaných, a dej horké do pintových sklenic.

Nudle s jablky.

Udělej ze tří vajec nudle, uvař je ve slané vodě, ceď a nech je prochladnout. Utři kus másla, dej do něho ty nudle, vraz do toho šest žloutků, dej k tomu půl koflíku mletého cukru a trochu skořice, a dobře to promíchej. Oloupej pěkná jablka, seřízni víčka, jablka nožem vystrouhej, naplň je nějakou zavařeninou a zase je víčky přikrej. Nyní dej nudle do máslem vymazané formy, nastrkej do nich ta jablka, tak aby byla jen něco přes polovic v nudlích, ostatek pak aby koukal ven, poklaď to povrchu kousky másla, posyp to hrubým cukrem a nech to péci. Mezi pečením musí se sypání cukrem ještě asi dvakrát opakovat, aby to povrchu dostalo pěknou červenou kůrčičku.

„**Zase úplně zdráva.**" Jaké bohatství vyznívá v těchto slovech! Jen ten, kdo byl nemocen a jemuž zdraví vráceno, skutečně poznává jejich důležitost. Pí. Kateřina Guzek z č. 21 Turner ul., Salem, Mas., píše: „Trpěla jsem hrozně nezáživností a bolením hlavy. Dva lékaři mně ošetřovali, ale ani dost málo mně nepomohli. Užíváním Hoboka jsem zase zdráva, začež jsem tak vděčná."

Není to lék lékárnický. Zvláštní jednatelé dodávají Drn. Petra Hoboko lidem. Pište na jeho majitele, Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

BAYFIELD COUNTY

$10

Vám zajistí 40 akrů dobré ovocné a obilní země, v mrazu-vzdorném pásmu okresu Bayfield, potom můžete spláćet v mírných měsíčních splátkách, bez úroků a daní a s životním pojištěním. Mnoho Čechů jest zde již usazeno. Pište nám dnes o další podrobnosti.

The James W. Good Co.,
DEPT. 6,
ASHLAND, WIS.

PŘÍMOŘSKÝ TEXAS.

Mám v prodeji tisíce akrů krásných zařízených a vzdělaných farem, lesů a surových prerijních pozemků ve středním a přímořském Texasu za mírné ceny a na lehké splátky. Pište si o český pozemkový popis Texasu a o seznam a ceny pozemku, které pošlu zdarma na požádání. Pište na:
JOS. DĚDEK, Rosenberg, Tex.

Nejdrahocennějším pokladem lidské bytosti jest zajisté
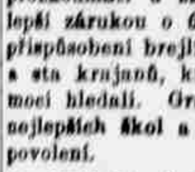
DOBRÝ ZRAK
Pozorujete-li, že vaše oči se kalí a váš zrak že slábne, neodkládejte a nechte svůj zrak prozkoumati u zkušeného optika. Nejlepší zárukou o úplném uspokojení při přispůsobení brejlí jest vyjádření se sta a sta krajanů, kteří v oboru tom pomoci hledali. Graduoval jsem jednu z nejlepších škol a mimo to mám státní povolení.
A. CECHA, český optik a zlatník,
1248 jižní 13. ul., Omaha, Neb.

Adolf A. Tenopír
právník a veřejný notář
Úřadovna v čísle 101 — roh 16. a Dodge, Omaha.
(Naproti Hayden Bros.)
Tel. Douglas 1103.
Též ředitel českého oddělení v
„BANKERS SAVINGS AND LOAN ASS'N.,"
spolehlivém to místě na ukládání úspor a vypůjčení se peněz na majetky. Úřadovny v čís. 101, roh 16. a Dodge ul., Omaha. 40tf

BAILEY & MACH.
ZUBNÍ LÉKAŘI.
3. poschodí, Paxton Blk., Roh 16. a Farnam ulice
Tel. Douglas 1085. Ind. Phone A-1085.
OMAHA, NEB. 44tf
Nejlépe zařízená zubolékařská úřadovna ve středozápadě. Nejmodernější pomůcky. Práce první třídy. Ceny mírné.

NEŘÍKEJTE: „HELLO"
Zvoní-li váš telefon, odpovězte udáním svého jména asi ve smyslu: „John Smith mluví!" Je to správné i slušné a uspoří to čas nejen vám, ale i nám.
Nebraska Telephone Co.

Joseph Bliss & Son Co.,
komissionáři živým dobytkem.
Uspokojivý prodej. Rychlé vyplacení.
SOUTH OMAHA, NEBR.

F. C. BLISS, prodavač hovězího dobytka. F. F. WELLMAN, prodavač vepřového dobytka.
Bliss & Wellman, komissionáři v dobytku.
Máme 20tiletou zkušenost v obchodu tomto. Za správnost ručíme. Naše rada bude vždy dána v zájmu **zasilatele dobytka** a nikdy v zájmu **jatek.** Posloužíme každému spravedlivě a ručíme, že krajané obdrží nejvyšší cenu trhu, týž den panující dle jakosti dobytka. Zvláštní pozornost věnujeme dotazům krajanů. 20tf
F. F. Wellman jest Čech a proto obraťte se na něho s plnou důvěrou.
BLISS & WELLMAN,
Room 254 New Exchange Bldg., Union Stock Yards, So. Omaha, Neb.

A. F. KUNCL,
řezník a uzenář na 3. a William ul.
Má vždy na skladě hojnou zásobu čerstvého masa a veliký odbyt na uzenářské jeho výrobky svědčí nejlépe o jich znamenité jakosti. Též u něho koupíte nejlepší mouku a grocerii všeho druhu. Zboží na požádání se dováží.
Phone: Douglas 3710. 11f